

van sierbrem naar bramen

oudroze de bloesem van sierbrem
een wiegen als de pluimen
van het riet langs de rivier
en sloten van je dorp, de paars
getinte maïs in de polder breed
en zwierig uitgespoeld door het hevige
licht en nergens een grens
dan de wuivende populieren

vallei en vlakte om in te duizelen,
masten, vaantjes van boten schuiven
boven de bochtige dijken voorbij

kleurtoon van weemoed en vrede,
ruisen alsof de ruimte haar keel
raspt alvorens te spreken

licht van een zomer op het chroom
van een fiets, grind springt als
hagedissen over een barst in asfalt

oudroze bloeit de brem op dit terras
en je plukt weer roodzwarte bramen
waar een bos je tegenhoudt
je bent een tweeslachtig wezen
levend in vroeger en nu, tweehuizig
steeds bereid om dorpen te ruilen:
zee tegen rivier, veer tegen haven

niemand zo gaaf als één door heimwee
gehavend, geen honger zo verzadigd
als de hunkering naar ooit in het oord
van moeder en vader: na de eerste
verhalen heb je nooit wat beters gehoord

Staf De Wilde